

Kinder Torah

Parashas Bechukosai

Whom Are You Serving?

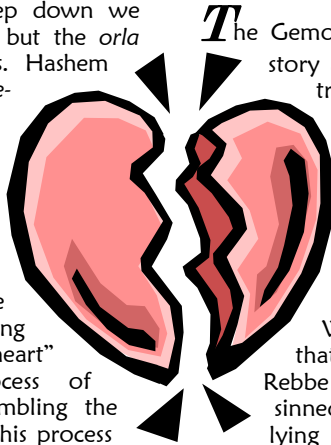
I (Hashem), too, will behave toward them indifferently and I will bring them into the land of their enemies – perhaps then their unfeeling heart will be humbled and they will gain conciliation for their sin' (Vayikra 26:41). This verse appears at the end of the *tochacha* – a list of punishments, frustrations, and curses that will result from our *aveyros*. Why must we go through such suffering? Because we have a 'lev aral' – an unfeeling heart. This places a barrier between us and our Father in Heaven. We can violate His Will without feeling badly about it. Deep down we want to get close to Him, but the *orla* (barrier) stands between us. Hashem wants to arouse us to do *teshuva*, and break the barrier. Perhaps, just perhaps our unfeeling heart will be humbled.

Hashem is close to the brokenhearted" (Tehillim 34:19). The Kotzker Rebbe used to say, "There is nothing more whole than a broken heart" (Lekach Tov). This process of breaking the *orla* and humbling the heart is called "*hachnah*." This process is so important that the Chovos Halevavos dedicates an entire section of his *sefer* to *hachnah*. One of the things that brings a person to *hachnah* is suffering. It makes a person realize how truly helpless he is. His fate is in Hashem's hands; therefore, he humbles himself before his Master. This is the basic foundation of Avodas Hashem: to realize that He is the Master. We are His *avadim* (servants). This is not shameful. Quite the opposite! It is the greatest privilege in the world to serve the Almighty, Creator of the Universe! Our whole reason for existence is to serve Him. This must be our motivation. If we do not humble ourselves and realize this, then we are ultimately serving ourselves and our interests, and not the Will of Hashem.

What are the characteristics of a humble person? He is satisfied with his material possessions. He is happy with the kindness that Hashem has bestowed upon him. When it comes to his Avodas Hashem, however, he is never satisfied. He has great ambitions. He is always striving to get closer and closer to The Almighty; to learn better, pray better, to increase his love for his fellow Jews, and kindness towards them.

The Chovos Halevavos brings a poignant

example to illustrate how a humble person conducts himself. How shall you answer someone who points out a fault of yours? Many people would try to justify their behavior. A humble person is different. He says, "You are correct – I made a mistake. However, my brother, the fault that you have brought to my attention is so insignificant compared to my other faults. You do not know about them because Hashem has hidden them from the eyes of man. If people knew about them, they would run away from me for fear of being punished along with me." Can you imagine receiving such a response? We see from this that a humble person is completely different from the rest of humanity.

The Gemora (Taanis 20a&b) relates a story about Rebbe Elazar. He was traveling from the house of his Rebbe, feeling very proud of himself because he had learned a lot of Torah. On the way, he saw a person who was very ugly. Rebbe Elazar insulted him. The ugly man replied, "Go and tell the Craftsman Who made me, "How ugly is that vessel that You made." Rebbe Elazar realized that he had sinned, and he humbled himself, lying down before the man begging for forgiveness. The man eventually forgave him. Rebbe Elazar immediately entered the Beis HaMedrash and darshened, "A person should always be soft like a reed (flexible in matters between people) and not hard like a cedar. For this reason, the reed merits to have quills made from it that are used to write Sifrei Torah, tefillin, and mezuzahs." What a broken heart. What humility. What an Eved Hashem.

Kinderlach . . .

The goal of our life is to serve Hashem. The key is humility. If we do not humble ourselves, we are not serving Him; rather we are serving our own desires. The key to humility is a broken heart. Realize that our fate is in His Hands. His Will must be carried out. Our only choice is whether to serve Him or not. If we humbly choose the right way, we receive great blessings and rewards. If not, He must humble us – oy va voy. Take the short, straight way, kinderlach. Humble yourselves. Serve Hashem.

The Long Journey

I'm tired. This trip is very wearing."
"Me too. How far do we have to go?"
"Some distance. We're not there yet, but b'ezras Hashem we will be arriving

soon."

"Good. This journey has been so long that I have lost track of time. I had no idea that the trip would take so long."

"Actually, it all depends on how fast you travel. Some people are able to make the trip relatively quickly. For others, it takes more time.

"How long have we been traveling?"

"Several years now."

"Amazing. I hope we arrive soon."

And you shall know this day and take it into your heart" (from the Aleinu prayer). This passage presents a question. If you know something, then it is already in your memory. We often say, "I know it by heart." Why does the prayer separate the two – "And you shall know this day AND take it into your heart?" What do you add by taking it into your heart?

The answer is that there is a big difference between knowing something and taking it to heart. Knowing refers to intellectual knowledge – acquiring information, understanding it, and remembering it. That is important, because without the facts, a person will not know what to do. However, that is only the beginning of the story. One must take the knowledge to heart. He must do what he knows is right. He must think the right thoughts, and feel the proper emotions. This is much more challenging than just acquiring the knowledge. For example, one may know that it is proper to take time when saying *berachos* of praise and gratitude to Hashem. However, he has a bad habit of saying *berachos* as quickly as possible. It may take him a while to internalize his knowledge, take it to heart, and change his ways. This is the journey – from the head to the heart. It can be a quick excursion, or a long journey, depending upon many factors. The main thing is – keep traveling! Never lose sight of the destination. Keep asking The Almighty for *siyata di'shmaya* (heavenly assistance). B'ezras Hashem you will get there.

Kinderlach . . .

We learned about the middah of a humble heart. The knowledge is in our minds. The next step is to begin the journey from the mind to the heart. It is only a few centimeters in distance. However, traveling those few centimeters can take years. Kinderlach, begin the journey and keep going. Do not get discouraged. It may take time. Some parts of the trip may be rougher than others. Do not give up in the middle! With Hashem's help, you will get there. You will know the Torah, take it to heart, and live by it. May we all reach the destination.

הגדרת לבבר

פרשת בחוקתה

את מי אתה עובר?

"אף אני (הקב"ה) אלך עמם בקרי והבאתי אותם בארץ אויביהם. או אז ייכנע לבבם הערל ואז ירצו את עוונם" (ויקרא כ"ו, מ"א). פסוק זה מופיע בסוף התוכחה – אותה רשימה של עונשים וקללות שבאות על עם ישראל כתוצאה מעבירותיו. מדוע עלינו לסבול כל כך? בגלל לבבנו "הערל" – לב שאיננו מרגיש. לב כזה מציב מחסום בינינו לבין אבינו שבשמיים. אנו חוטאים לו בלי לחוש חרטה על כך. עמוק בתוך לבנו אנו רוצים בקרבתו, אך הערלה של הלב היא שמפרידה בינינו לבינו. ה' רוצה לעורר אותנו לשוב בתשובה – לשבור את המחסום. ואז אולי ייכנע אותו לב אטום וערל.

"קרוב ה' לנשברי לב" (תהלים ל"ד, י"ט). הרבי מקוצק נהג לומר "אין דבר שלם מלב שבור" (לקח טוב). התהליך של שבירת הערלה והכנעת הלב הוא כה חשוב שחובות הלבבות מקדיש שער שלם בספרו לנושא ההכנעה. אחד הדברים שמביאים את האדם לידי הכנעה הוא ייסורים. הייסורים מביאים את האדם להכרה בדבר חוסר האונים הבסיסי שלו. הוא מבין שגורלו נתון בידיו של ה', ולפיכך הוא מכניע עצמו לפני קונו. זהו היסוד לעבודת ה' כולה: להבין שהוא אדוננו, ואנו עבדיו. אין זה דבר שיש להתבייש בו, אלא להיפך! זוהי זכות גדולה ביותר לעבוד את מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא! כל סיבת קיומנו היא כדי לשרתו. זו חייבת להיות מטרתנו. אם אין אנו מכניעים את עצמנו ומבינים זאת, הרי אנו בסופו של דבר עובדים את עצמנו ואת האינטרסים שלנו, ולא אותו ואת רצונו.

מהן התכונות של אדם עניו? הוא מסתפק ברכושו הקיים. הוא שמח במתנות שה' מעניק לו. אך כשהעניין מגיע לעבודת ה' שלו, הוא אינו מסתפק בהשגיו. יש לו שאיפות נעלות ביותר. הוא תמיד מנסה להתקרב עוד ועוד לה': ללמוד טוב יותר, להתפלל טוב יותר, להוסיף עוד ועוד אהבת ישראל וגמילות חסדים.

החובות הלבבות מביא דוגמא הממחישה כיצד על אדם עניו להתנהג. כיצד הייתם מגיבים אם מישהו היה מצביע על מגרעת שיש בככם? התגובה הנפוצה היא להתחיל להצדיק את ההתנהגות הפסולה. אך אדם עניו מגיב אחרת. הוא אומר: "אתה צודק – טעיתי. אך, אחי, הפגם שמצאת בי הוא כאין וכאפס לעומת שאר מגרעותי. אינך מדע להן כי ה' מסתיר אותן מעיני בני האדם. אם בני האדם היו יודעים עליהן, הם היו בורחים ממני מפחד שמא ייענשו יחד אתי" – תגובה שהיתה מפתיעה אותנו מאוד, אם אנו היינו המוכיחים. אנו רואים מכאן שהאדם העניו והנכנע הוא שונה לגמרי משאר בני אנוש.

הגמרא (תענית כ' ע"א-ע"ב) מספרת סיפור על רבי אלעזר. הוא היה בדרך הביתה מביתו של רבו, והרגיש גאה מאוד בעצמו על שלמד הרבה תורה. בדרך פגש אדם מכוער מאוד. רבי אלעזר העליב אותו, והאדם המכוער ענה "לך ואמור לאומן שעשאיני כמה מכוער כלי זה שעשיתי". ר' אלעזר הבין מיד שחטא, והשפיל עצמו בפניו, עד כדי כך שנשכב לפניו וביקש ממנו סליחה. האיש סלח לו בסופו של דבר. ר' אלעזר נכנס מיד לבית המדרש ודרש: "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו. ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה (שיעשו ממנו) קולמוס לכתוב בו ספר תורה תפילין ומזוזות." לב שבור. ענווה. עבד ה' ממש.

ילדים יקרים... מטרתנו בחיים היא לעבוד את ה'. והמפתח לעבודה זו היא הענוה וההכנעה. אם לא נכניע עצמנו, הרי איננו עובדים אותו, אלא את רצונותינו ותאוותינו. המפתח להכנעה הוא לב שבור – ההכרה שגורלנו נתון בידיו, ויש לקיים את רצונו. הבחירה היחידה הניתנת לנו היא האם לעובדו או לאו. אם אנו בוחרים – בהכנעה – בדרך הנכונה, אנו זוכים לברכות רבות ולשכר. אם לא, עליו להכניע אותנו – ואז אוי ואבוי לנו. ילדים יקרים, בחרו בדרך הקצרה והישירה. הכניעו עצמכם. עבדו את ה'.

דרך ארוכה

"אני עייף. הדרך הזו מתישה מאוד." "גם אני עייף. עוד כמה עלינו ללכת?" "יש עוד כברת דרך. עוד לא הגענו, אך בעזרת ה' נגיע עוד מעט." "טוב מאוד. הדרך הזו היתה כה ארוכה שכבר שכחתי כמה זמן אנו הולכים. לא ידעתי שהיא תארך עד כדי כך." "האמת היא, שהכל תלוי במהירות של הנסיעה. יש אנשים היכולים לעבור דרך זו מהר יחסית. אך יש אחרים שעוברים אותה לאט יותר." "כמה זמן אנחנו כבר הולכים?" "כבר כמה שנים." "מדהים. אני מקווה שנגיע במהרה."

"יודעת היום והשבות אל לבבך" (מתפילת 'עלינו'). קטע זה מעלה שאלה: אם יודעים משהו, הרי הדבר שמור בזכרוננו. אנחנו אומרים על דברים מסוימים שאנחנו יודעים אותם "בעל פה". מדוע מחלקת תפילה זו בין השניים – קודם "יודעת היום", ורק אחר כך "השבות אל לבבך"? מה מוסיפה ההשבה אל הלב?

התשובה היא שיש הבדל גדול בין לדעת משהו ולקחת דבר זה ללב. ידיעה מתייחסת לדיעה בשכל – צבירת מידע, הבנתו וזכירתו. דבר זה חשוב, כי בלי העובדות, לא ידע אדם מה עליו לעשות. אך זוהי רק ההתחלה. עליו לקחת את המידע הזה אל לבו. עליו לעשות את מה שהוא יודע כנכון. עליו לחשוב את המחשבות הנכונות ולהרגיש את הרגשות המתאימים. כמובן שזהו אתגר הרבה יותר מאשר רק לרכוש ידע. לדוגמא, ייתכן שאדם יודע שצריך להגיד במתינות את ברכות ההודיה כגון ברכת המזון, אך יש לו מנהג גרוע למלמל אותן בחופזה. ייתכן שיעבור זמן עד שיצליח להפנים את ידיעותיו, לקחת את הדברים ללב ולשנות את התנהגותו. זוהי הדרך המדוברת – מהראש ללב. היא יכולה להיות טיול קצר, או מסע ארוך, בהתאם לנסיבות. העיקר הוא – להמשיך בה! לעולם אין לשכוח את המטרה! וכמובן, תמיד צריך לבקש מהקב"ה סיוע ודשמיא, ובעזרתו וכפן נגיע!

ילדים יקרים... למדנו על המידה של הכנעת הלב. הידע נמצא כבר במוחנו. הצעד הבא הוא להתחיל את המסע שמהראש ללב. המרחק הוא רק כמה סנטימטרים, אך הדרך הזו יכולה להתארך עד כדי מסע של שנים. ילדים יקרים, התחילו את המסע והמשיכו בדרך. אל תתייאשו. ייתכן שהמסע יהיה ארוך. ישנם חלקים ממנו שיהיו קשים יותר מאחרים. אל תתייאשו באמצע! בעזרת ה' תגיעו ליעד. תדעו את התורה, תשיבו אותה אל לבכם, ותחיו על פיה. יהי רצון שנגיע כולנו ליעד הזה.